

„ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Беше 15 септември 1988 г. Това бе моят първи учебен ден като възпитател. Все още не бях готова да бъда учител. Предният ден си бях получила назначението от Регионалното управление на образованието, Хасково в ПГ по строителство „П. Пенев“, Димитровград.

Изборът ми да стана учител, си беше мой и само мой. Моите родители, обикновени хора, ме оставиха да избира сама каква искам да стана. Тъй като завърших гимназия с преподаване на немски език в Хасково през далечната 1979 г., първоначалното ми желание бе да завърша немска филология във Велико Търново. По моето време обаче не бе достатъчно да получиш на изпита 5,25, за да влезеш в желанието от тебе университет. Така ми се наложи да започна работа при моята майка, която тогава беше началник на бригада във фабрика „Пролет“, Димитровград. Фабриката произвеждаше чанти и естествено аз бях поставена на най-нископлатената операция.

Тази работа не ме удовлетворяваше и ме караше с още по-голямо желание да се впусна в подготовката си и да кандидатствам пак за учител, само че вече си бях избрала математиката. Смело от моя страна, но някак си се чувствах достатъчно добре подготвена и по математика, за което благодаря на г-жа Милка Хекимова – моята учителка по математика. Тогава не ходехме на частни уроци. Подготвихме се сами. Кандидатствах в ПУ „П. Хилендарски“ и бях приета. Завърших през 1988 г.

Така се стигна до датата 15 септември 1988 г. Пристъпих плахо в двора на училището. Бях само на 28 години и не знаех какво ме очаква. Не познавах никого и никой не ме познаваше. За мое голямо учудване към мен пристъпиха двама колеги и ме попитаха:

- Вие тук ли ще работите?

- Да – отвърнах плахо аз – и не знам към кого да се обърна.

- Няма страшно. Ей сега ще Ви запознаем с директора на училището – казаха те и ме поведоха към него.

Последва запознанство не само с него, но и с останалите колеги. Мил спомен, който никога няма да забравя.

И така започнах работа като възпитател през учебната 1988/1989 г. Тъй като съм много старателен и дисциплиниран човек, някак на шега измина една учебна година. Моето старание не остана незабелязано от ръководството на училището и на следващата учебна година бях назначена за учител по математика и немски език. Дадох ми и клас. Разбира се, най-лошият в училището. Може би си мислех, че само така ще успея да навляза по-бързо в учителската професия. Учениците не бяха чак толкова лоши, а и ме харесаха, т.е. харесахме се взаимно. Те бяха третокурсници и много бързо ми се наложи да се разделя с тях. Бяхме заедно само една година, но смея да твърдя, че няма ученик от този клас, който да не си спомня с добро за мен.

Вече бях започнала да усвоявам тънкостите на професията и ръководството реши да ме направи класен ръководител на техникумска паралелка. Това бяха най-хубавите ми четири години с тези ученици. Аз млада и шура, те също. Какво не преживяхме заедно!? И хубави, и лоши моменти. Аз обаче винаги ги подкрепях във всяко тяхно начинание. Затова и толкова трудно се разделих с тях след четири години. Много от тях завършиха висше образование и някои от тях станаха добри хора и добри специалисти. Сега, като ги срещна, ми казват: „Ех,

много строга бяхте, но винаги справедлива.“ Какво по-хубаво признание от това!? Да чуя от учениците си, че въпреки моята строгост те ме обичаха и уважаваха.

Малко по малко трупях ценен опит и в един момент почувствах, че вече с гордост мога да се нарека „учител“. Да си учител, е не само професия. Да си учител, това е занаят. И аз бях изучила този занаят, защото бях спечелила доверието и обичта на своите ученици. Благодаря на Бога, че ме призова към тази отговорна професия, защото тя те дарява с удовлетворение. Вече имах самочувствие и ходех с гордо вдигната глава.

Така до 2007 г. Преломна година в моя живот. По решение на МОН ни сляха две професионални гимназии: ПГ по строителство „П. Пенев“ и ПГ по минно дело „Темелко Ненков“.

На пръв поглед нищо особено. Такъв е животът. Само, че се сляхме две училища – нови колеги и нови ученици. Трябваше време, за да се напаснат двата колектива. Не че и това не се получи. Да, получи се и ние започнахме да работим заедно в един ритъм. Не без проблеми, разбира се, но с много труд и постоянство успяхме да станем колектив. И така цели 26 години.

Да си учител е огромно предизвикателство. Трябва да притежаваш дарбата да задържиш вниманието на учениците. По това време беше много трудно. Учениците бяха други. Те бяха от един нов, съвременен свят и изискваха да бъдеш много подготвен и в крак с времето и новостите. А и ако нямаш здраво чувство за хумор, ще излизаш разплакан по средата на часа.

17 януари 2010 г. Нашата директорка се сдоби с трета рожба. Извика ме и ми каза, че иска аз да я заместя, докато тя отглежда третото си дете. Когато влязох в директорския кабинет и седнах на директорския стол, усетих каква тежест бях положила на плещите си. Но тъй като никога не се предавам, успях да се справя и с тази нелека работа. Започнах да чета много нормативни документи, защото една част от директорската работа е да познаваш много добре нормативните документи. Изминаха и тези 1 година и 7 месеца. През август 2011 г. директорката се върна на работа. Преназначих ме на длъжност помощник-директор по учебната дейност и така до 12 септември 2012 г. Отново тъжен ден в моята биография на възпитател, учител, директор и помощник-директор по учебната дейност. В този ден тя ме извика отново в кабинета си. За мое голямо учудване обаче ми подаде да подпиша предизвестие за съкращаване на щата ми като помощник-директор. Сякаш някой ме попари с вряла вода. Разбира се, и сълзи потекоха от очите ми. Помолих я да не прави това, защото ми предстоеше тежка операция през 2013 г. Но и това не я трогна. Отказах да подпиша предизвестията, но тя се беше подготвила със свидетели. И така един много тежък месец. През този месец нито един колега не ме попита какво се случва с мен, какво ми тежи и какво ми е на душата. Всички ме подминаваха равнодушно и се радваха, че този факт не се случва с тях.

На 26 февруари 2013 г. се оперирах в ВМА – София. Диагнозата: счупен прешлен вследствие на остеопороза. Последва възстановителен процес. Бях се регистрирала на борсата и всеки месец се подписвах върху един лист хартия. Беше много уничително за мен. Човек, който цели 26 години не бе сменял професията си. Много ми липсваха учениците. Липсваше ми училището. Липсваха ми даже и щурите идеи на учениците, които понякога осъждах и не харесвах. Но човек разбира какво му липсва едва когато загуби нещо от живота си. Да съм учител, беше смисълът на моя живот. Аз дишах и живеях чрез учителската професия.

Не след дълго, през лятото на 2013 г. взех решение да се преместя във Варна, ако успея да си намеря отново работа и познаяте като каква – като учител, разбира се. Така се отзовах в ОУ „В. Априлов“. Майка ми, която все още беше жива, и съпругът ми не казаха нищо. Те нямаха нищо против. Единствено дъщеря ми не беше съгласна. Все пак щях да ѝ липсвам, а и по този

начин я лиших от възможността да помагам на своите двама внуци. Та нали съм учител по математика. Нямах да ѝ се налага да плаща за частни уроци. И така съдбата отново ми даде шанса и аз отново работих любимата си професия. Но понеже бях от провинцията, родителите не гледаха на мен с добро око. Имаше заплахи към мен от тяхна страна за оценките на учениците в 7. клас. Аз трябваше да им пиша по-високи оценки, за да влязат децата им в желаните за Варна училища. И това мина.

Не можех да продължа да работя в това училище и започнах отново да си търся работа. Едно, второ, трето училище, но никъде не се получаваше. И тъкмо когато се бях отказала и решила да си събера багажа и да се прибера обратно в Димитровград, телефонът ми звънна. Погледнах – непознат номер. Вдигнах телефона и отсреща чух следното:

- Вие ли сте Петранка Захос?

- Да – казах аз. – Кой се обажда?

Човекът отсреща любезно ми се представи. Оказа се началникът на РУО – Варна, г-жа Венцеслава Генова. Тя ме попита знам ли как да стигна до РУО – Варна и каза, че ме очаква на разговор. Сърцето ми тупкаше толкова силно, че всеки момент щеше да изкочи от мястото си.

Някак си стигнах до РУО – Варна. Г-жа Генова любезно ме покани в кабинета си и направо ми каза:

- Искаш да станеш директор на ОУ „Захари Стоянов“?

В този момент дъхът ми спря. Не знаех какво да отговоря. Единственото нещо, което ми хрумна, беше:

- Имам ли право на един телефонен разговор?.

- Да – каза тя.

Извадих телефона от чантата си с треперещи ръце. Трудно намерих номера на майка си и след като го открих, набрах номера и звъннах. Мама ме слушаше внимателно и след като ѝ разказах всичко с треперящ глас, тя каза уверено: „Съгласявай се!“ Майка ми беше смела жена. Тя винаги ме подкрепяше. Затова и сега, три години след като я няма, тя много ми липсва. Затворих телефона и казах вече с уверен глас: „Да, ще стана директор на ОУ „Захари Стоянов“.“

Бях директор на това училище една година и четири месеца. По независещи от мен причини трябваше да освободя мястото.

Отново без работа. Но явно много съм харесала на г-жа Генова като управленец и тя реши да ме направи директор на друго варненско училище – ОУ „Йордан Йовков“, за което ѝ се покланям до земята. Няма такъв човек като нея. Тя заложи на един непознат човек, човек от провинцията, човек, когото тя изобщо не познаваше, хвърли ме в морето и ми каза: „Плувай, но умната.“ И така от 4 януари 2016 г. до днес съм директор на това училище. През всичките тези години във Варна съм работила с плам, жар, огромен хъс и ентузиазъм и най-вече да не загубя огромното доверие на моя началник. Благодаря, г-жо Генова! Благодаря, че ми върнахте крилата и аз отново летя! Летя, защото правя това, което обичам! Няма професия директор, има професия учител. И аз се чувствам част от това прекрасно училище. То вече е иновативно, партньор е на Фондация „Америка за България“, има модерно обзаведени кабинети, благодарение на Центъра за творческо обучение и в частност на г-н Александър Ангелов. От

2000 г. ОУ „Йордан Йовков“ участва в международни европейски проекти по програма „Еразъм+“, привличайки ученически и учителски екипи от Великобритания, Франция, Италия, Румъния, Турция, Испания, Португалия, Естония, Словения, Полша и други страни.

В него работят прекрасни учители, много добри специалисти, които дават на учениците от нашето училище качествено образование и ги правят конкурентни на пазара на труда.

Да си учител и ученик в това иновативно училище, е чест и призвание!

Да си директор на ОУ „Й. Йовков“, е привилегия и отговорност!

Благодаря на Бога всеки ден от живота си за призванието да бъда учител! Да си учител, не е лесно – да си учител, е огромно предизвикателство. Учителят е онази духовна опора, призван да бъде авторитет за младите хора. Гордея се, че съм учител! И сега, когато ми остават само две години до моята заслужена почивка, пенсионирането, осъзнавам, че ако отново трябва да направя избора си каква да стана, това е да стана Учител.

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Автор: Петранка Захос

директор на ОУ „Йордан Йовков“ - Варна

Преподаван предмет: математика и информационни технологии